

Лист

Яків Щоголів

Довго я до тебе, Грицю, не писала;
Бо не мала часу й писаря не мала;
А тепер, робити ходячи по миру,
Здобулась потрошку писаря й папіру,
Та оце й кажу я писарю писати,
Що тобі уперше кланяються мати,
Кланяються й батько щиро і низенько;
Ще ж тебе вітаю й я, моє серденько!
Змучилась без тебе, змучилась, нудьгую;
Іноді заплачу, іноді сумую.
Все б тобі у вічі пильно я дивилась.
До твого личенька чолом уклонились;
Тільки не хотіла б дечого казати,
Щоб твого, миленький, серця не вражати.
Та й мовчать не можна; ні, ніяк не можна!
Хай би вже свекруха,— то ж ятрівка кожна,
Кожная зовиця,— всі ж вони кепкують,
Нудно їм робити: сплять та порядкують!
Наче тую квітку, і струнку, і гожу,
Брав мене ти в батька, білу та хорошу;
А тепер побачиш: очі ізмарніли,
Руки від роботи схнули й почорніли!
Брав мене ти бідну; але все ж я мала
Скриню, худібчину і добра чимало:
Два нових дукати, стрічки з кісниками,
Сім разків намиста, персник з камінцями.
Все ж вони забрали, ще й кожух забрали,
Той, що, як побрались, ми самі придбали!
На Кубань ішов ти, та й казав: "Три годи
Там я пороблюся, та тоді вже й годі!
Заробивши грошей, повернусь з чужини
До тебе, моєї вірної дружини!
Купимо ми ґрунту, хату у садочку;
Житимем в одділі, наче у раночку!"
От уже, здається, й третій рік минає;
Що ж тебе і досі, голубе, немає?
Їдь уже додому; я ж, кажу, нужуся:

Жду тебе, серденько, жду і не діждуся!